

Surfend naar de Sahara
Aglou Plage, Sidi Ifni & Tan Tan Plage

“For weve haitaid but lontaid its defecalt” Zeri zijn Engels is net zo goed als mijn Frans en ik moet zijn appjes hardop lezen om te begrijpen wanneer we op zijn secret spot bij El Ouatia moeten zijn. Mijn Marokkaanse surfvriend uit Aglou Plage heeft ons ver richting het zuiden gestuurd. En voor het geval we zandduinen, ruige wegen en rotsen tegenkomen hebben we in plaats van een standaard huurauto (een kleine Hyundai I10) dit keer voor een Iveco Magius 4x4 vrachtwagen gekozen.

De vrachtwagen is van Marco Hupkes, een Nederlander die 4WD off road tochten organiseert in Marokko. Ik kwam hem tegen op een vakantiebeurs en hij vertelde daar dat hij met zijn vrachtwagen een *hop on hop off* tocht door Marokko organiseerde. Ik kwam zelf net terug van een rondreis door Marokko met mijn gezin. Sidi Ifni was het meest zuidelijke puntje van die reis en ik speelde sindsdien met het idee om nog meer zuidelijk te gaan om verlaten stranden vinden die alleen met 4x4 bereikbaar zijn. Het leek Marco wel wat om een paar surfers mee te nemen. En dus stapte ik met surfer Kasper Boonstra en fotograaf Eelco Hofstra in Agadir aan boord, *en route du sud*.

Oude vrienden

Omdat we toch bijna langs Aglou Plage bij Tiznit rijden, wil ik graag even langs bij Zeri, een bijzonder vriendelijke Marokkaanse jongen van 23 die daar de enige surfshop runt. Op de vorige reis stonden we een paar dagen met onze camper naast hem en werden bevriend. Oude vrienden moet je opzoeken als je de kans krijgt. En, mocht er toevallig goede swell zijn, dan kunnen we daar meteen het water in voor de eerste sessie. Helaas waait het hard en de spot is helemaal *blown out*. Tijd voor Marokkaanse thee dus. Een grote zilveren kan met mierzoete muntthee verschijnt op tafel in de shop en samen met Zeri lopen we de Stormrider Guide langs. We willen naar Sidi Ifni en nog verder zuidelijk, eigenlijk het liefst ook langs spots die niet in de Stormrider staan. Zeri geeft me het nummer van Amin uit El Ouatia (bij Tan Tan) en legt in *FrenGLISH* uit waar ongeveer een secret spot ligt. We nemen afscheid met een *hug* en rijden door naar Sidi Ifni.

Elk nadeel ...

Spanje koloniseerde deze regio ooit en dat is in Sidi Ifni te zien aan de bouwstijlen die wat afwijken van de rest van Marokko. En, belangrijker voor ons, Sidi Ifni is een ongepolijste parel van het Marokkaanse surftoerisme. Geen strakke hotels zoals bij Taghazout, wel een paar verstopte surf camps, maar vooral weinig mensen in het water en bijzonder vriendelijke locals. Als wij aankomen werkt de spot in de stad niet goed, we pakken wel wat golven, maar de zee is nog rommelig en onvoorspelbaar. Dus stappen we met wetsuits en al bij Marco achterin, boards op schoot, en rijden we tien minuten naar de nieuwe haven. Dit megalomane project is een economische flop want “de zee dumpt te veel zand in de opening,” volgens Rachid, eigenaar van een surfshop.” Voordeel van deze blunder is dat Sidi Ifni een surfspot heeft gecreëerd die werkt als de golven aan de rest van de kust te groot zijn. We pakken hier de eerste, echt lekkere golven die om het havenhoofd rollen. Ik op mijn Zuid-Afrikaanse longboard achterin en Kasper op zijn 5.6 Appletree Jonagold in de shorebreak. Toevallig komen we een paar bevriende Scheveningers tegen. Iedereen is in volle verwachting voor morgen: D-Day. 4.1 meter en 20 seconden. Perfecte condities om de haven in gebruik te nemen. We slaan ons kamp

op voor gigantische blokken beton waarmee een nieuwe pier gebouwd wordt. Kasper bouwt een bed van zijn boardbag op het dak van de Iveco, Eelco claimt de cabine en ik hang mijn hangmat op tussen de gigantische betonnen blokken die de volgende dag in de haven worden gedumpt. De flessen drank komen op tafel, even sterk als de verhalen. Op de achtergrond grote kranen, voor ons een zichtbaar, maar vooral ook hoorbaar groter wordende zeemassa. We proosten: "Op morgen, *Inshallah*."

Geen dag voor kooks

Het is groot. Niet te groot (gelukkig), zoals we gevreesd hadden. Er komen gigantische bakken om en over het havenhoofd. Wij liggen op de inside. Uitpeddelen is hier nog *easy*, langs een havenhoofd met een rip naar buiten (wel oppassen voor de sets). We zijn de enige in de *line up*, naast een paar Zwitsers die er duidelijk nog niet thuishoren. Geen probleem, want je kunt veilig naast de *break* op de schouder liggen kijken. Ik doe het ook nog ff rustig aan, Kas daarentegen gaat meteen op de peak liggen. Hij vertelt na afloop in jargon: "Dubbel tot triple overhead bakken met kritische steile drops, waarna je al racend een high line aan moet houden om de golf te halen. Met maar heel af en toe een opening voor een turn of een floater over een sectie. Ook blijft de golf zo nu en dan open staan voor een backside barrel, stallen is niet nodig want de golf is erg snel. Kortom kritisch van begin tot eind, liever een handvol van zulke ritten dan twintig normale golven!" De peak ligt op een T splitsing en in de stroming. Richting de haven stroom je naar de schouder. Naar de andere kant word je naar een nog heftigere peak getrokken waar het tricky is. Als de sets over het havenhoofd komen moet je voor je leven terugpeddelen. Iets te nonchalant drijven we af naar de tweede peak en na een paar golven let ik niet goed op en word gegrepen door een mega set, terwijl Kas met zijn shortboard de golven steeds net onder de lip kan duckdiven. Ik word keihard gespoeld, kom met mijn longboard (die gelukkig samen met mijn leash nog heel is) niet meer terug in de line up en laat me op het strand gooien. Ik besluit, ondanks de erg lange peddel, wel terug te gaan naar Kasper die nu alleen ligt. Echter zie ik naast het havenhoofd een zwemmer, zo'n veertig meter van zijn board af. Ik peddel naar zijn board, maar kom te laat. Een grote golf pakt het board en smijt het tussen de havenblokken. De softtop wordt direct aan stukken geslagen. Ik houd mijn ogen op de zwemmer en zie dat hij op het havenhoofd klimt. Hij heeft alle geluk van de wereld dat er niet net een set binnenrolt en hem tussen de blokken laat verdwijnen. Even later vertelt de Zwitser dat hij z'n beschadigde board zelf had weggegooid (Kas: kuch... kook). Ik feliciteer hem met het niet verdrinken en zie dat Kas intussen ook weer op het strand staat.

Gegokt en verloren

Het blijft de komende dagen goed in Sidi Ifni, maar toch gaan we na vier sessies op de 'Zuid', één op de 'Noord' en één op de point voor het stadje weg, verder naar het zuiden. Want dat was immers het idee. En om die mooie 4x4 nou alleen te gebruiken voor ritjes tussen een stad en haar haven... We gokken erop dat we in de buurt van Sidi Ouarzeg, Dessert Point, El Ouatia of Tarfaya meer golven gaan vinden. Amin appt dat het goed is in El Ouatia, dus we gaan. Onderweg proberen we een paar *pistes te pakken*, off road routes waar de Iveco voor gemaakt is. We komen op een kruispunt met meerdere routes en rijden er een paar in, allemaal zonder succes. Twee wegen zijn half ingestort en de derde gaat volgens twee Italiaanse motorrijders nergens heen waar onze wagen langs kan. Als we alweer een half uur op weg zijn, ontdekken we dat we vlakbij Boats Point stonden te kloten met de wagen. Die weg die nergens heen ging, gaat volgens de Stormrider naar een 'Legendary Point Break.' We moeten nog zeker drie uur rijden naar

El Ouatia en dan krijg ik van Amin ineens een appje dat de spots daar toch niet werken. De teleurstelling groeit en het voelt steeds meer alsof we hebben gegokt en verloren.

Bruine big waves

“Kijk zandduinen,” klinkt er vanuit de cockpit. Een gigantische keten van zandduinen doemt op aan de rechterkant van de weg. Ik kijk naar Kas: “Zou jij daar een board op willen verneuken?” Er verschijnt een glimlach. De sombere sfeer slaat direct om en het idee alleen al om met een surfboard die tachtig meter hoge duinen op te lopen maakt ons enthousiast. Marco laat wat lucht uit de banden en zoekt een weg richting de bruine big waves. Een uur later lopen we in jeans, hoody, zonnebril en gezichtsbedekking tegen het stuifzand met board onder de arm bovenop de duin. Het is veel steiler dan verwacht en we hebben eigenlijk geen idee hoe hard we gaan en belangrijker, hoe je remt... Kas gaat eerst en glijdt strak naar beneden, handjes in ‘t zand om bij te remmen en laat het er makkelijk uitzien. Met vertrouwen ga ik als tweede, maar ben toch minder atletisch dan ik dacht. De take off gaat te snel en ik heb een *sand out*, zand nestelt zich overal. Een tweede poging gaat beter, maar onderaan ‘surf’ ik over een grote steen en de onderkant van mijn board wordt opengereten. Eenmaal in mijn hangmat, onder de sterren in niemandsland, kan ik er weer om lachen.

Privé point break

Het offer en de avontuurlijk instelling worden de volgende dag beloond. We nemen afscheid van onze mooiste slaapplek van de trip, binden het gevonden kamelenskelet op de Iveco en maken de rit naar El Ouatia af. Daar ontmoeten we Amin die ons naar de secret spot brengt. “Maar ik surf vandaag zelf niet,” en hij laat de punt van zijn djellaba zakken om zes hechtingen op zijn hoofd te laten zien. “Op die linkse daar.” Altijd fijn om dit te horen een half uur voordat je er zelf in moet. Op eigen kracht hadden we de spot nooit gevonden. Langs de weg lopen kilometers lange kliffen en de breaks zijn vanaf de weg niet te zien. De spot is mooi. Een baaitje met een rechtse en linkse point met zowel verder naar links als naar rechts nog zeker twee points. We zijn nu echt de enigen in het water en uitpeddelen blijkt geen probleem. Met drie keer duckdiven zijn we er door. We besluiten op de rechtse te gaan liggen. “Een mooie point met een soms bijna slab-achtige barrelsectie als take-off op de peak, en een iets minder holle maar nog steeds uitdagende take off zone down the line, gemarkeerd door een klein boeitje,” beschrijft Kasper later de golf. “De sneaker sets zijn nog steeds flink aan de maat en laten de golven te breed breken. De normale sets (1x tot dubbel overhead) zijn de golven die je moet hebben, waardoor je voor je gevoel iets te ondiep moet gaan liggen. Dus alert blijven en als de horizon omhoog komt naar links en naar buiten peddelen! De ritten zijn lang en bij een diepe take off en bij halverwege stallen is er een barrelsectie. Rijd je de golf helemaal uit dan voel je dit in je benen.”

Marokko magic

We slapen in El Ouatia op de camping waar een kamer (groot als een huis) ongeveer 25 euro per nacht kost en rijden de volgende ochtend terug naar de spot. Het is het nu *low tide* en het vlijmscherpe rif is zichtbaar. Eelco kan daardoor heel dichtbij komen staan voor de foto's en Kasper en ik surfen een heerlijke sessie. We pakken elk tussen de dertig en veertig golven, delen samen een paar lange ritten en een glimlach is drie uur lang niet van ons gezicht af te slaan. Door het geplaatste boeitje bij de take off zone wordt het vinden van je positie in de line up een eitje. De swell is iets gedropt naar dubbel op de sets en leuk overhead op de betere golven, waardoor we ons erg op ons

gemak voelen na de bakken die we de afgelopen dagen voor onze kiezen kregen. We kunnen nu wat speelser surfen, Kas heeft meer ruimte voor turns en tricks en zelfs nog een aantal barreltjes.

Beach BREAK

We nemen in Tan Tan afscheid van Marco en zijn twee andere reisgenoten Ewout en Gert. Zij bedanken ons voor de inkijk in het surfende bestaan. Wij bedanken hen voor hun geduld. "Surfspots zoeken is toch een beetje als een vrouw die schoenen gaat kopen. Je loopt tien pekken langs en eindigt vaak weer op de eerste die je zag." De Iveco bromt met de mannen het binnenland in, op zoek naar onbekende pistes in de woestijn. Wij pakken een taxi terug naar Zeri waar we twee nachten in zijn surfshop aan de boulevard gaan slapen en een dagje chillen op het strand. Het is een strategische plek (slechts vijf kwartier met een taxi van het vliegveld af). Maar wat een fantastisch einde van deze bijzondere trip had moeten worden, eindigt in het tegenovergestelde. Na een lange sessie op een heel leuke beachbreak bij Aglou Plage breekt en verbrijzeld Kasper op de reform in de shorebreak drie middenvoetsbeentjes en twee gewrichten in zijn linkervoet. Het was zijn allerlaatste turn, op zijn allerlaatste golf van de allerlaatste sessie... Eelco heeft alles op foto staan en helpt hem het water uit. Met de laatste stappen op adrenaline gaat zijn voet die 30° naar links stond met een krak weer wat rechter staan, waarna de pijn begint. Eelco schakelt snel onze Marokkaanse vrienden in die gelukkig alles regelen. Twee uur later zitten we met hen en een verbonden voet alweer in het restaurant! En alle lange rijen op het vliegveld ontwijken met een rolstoel is een bijkomend voordeel. De komende vier maanden geen surf voor Kasper. Hij moet het doen met de herinneringen aan Aglou Plage, de haven van Sidi Ifni, de secret spot van El Ouatia en een zandduin ergens langs de weg in het verre zuiden van Marokko.

Met dank aan

Marco voor de plekken in, op en achterin de Iveco. Je kunt hem bereiken voor een eigen 4x4 tour langs onze spots via www.marokkomaatwerk.com. Zeri en Amin gaven ons de mooiste surfsessie van de trip. Zeri runt een klein surfschooltje in Aglou. Ga bij hem langs en neem een paar blokken wax, je oude wetsuits of een plank voor hem mee die hij kan gebruiken bij zijn lessen. De toeristische sector van Marokko heeft het zwaar en Zeri verdient het om zijn zaken te kunnen blijven doen. Contact via +212 658-250712 en www.zerisurf.com. Amin verwacht een kleine bijdrage in het lokaliseren van de spot. Wil je Amin vinden en naar de secret spot bij Tan Tan, dan zul je ook eerst op de thee moeten bij Zeri in Aglou Plage. Dat is zeker geen straf!